

Sadílkovi si přáli...

Tatínek s maminkou malé Mariany, za kterou se dnes modlíme, si přáli, aby ch kázal na tento text:

„Každý, kdo věří, že Ježíš je Kristus, je zrozen z Boha; a kdo má rád otce, má rád i jeho dítě. Podle toho poznáváme, že milujeme Boží děti, když milujeme Boha a jeho přikázání zachováváme. V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká, neboť kdo se narodil z Boha, přemáhá svět. A to vítězství, které přemohlo svět, je naše víra.

Kdo jiný přemáhá svět, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? To je ten, který přišel skrze vodu a krev: Ježíš Kristus. Ne pouze skrze vodu křtu, ale i skrze krev kříže; a Duch o tom vydává svědectví, neboť Duch jest pravda.

Tři jsou, kteří vydávají svědectví – Duch, voda a krev – a ti tři jsou zajedno. Přijímáme-li svědectví lidí, oč větší je svědectví Boží; Boží svědectví je to, co pověděl o svém Synu. Kdo věří v Syna Božího, má to svědectví v sobě. Kdo nevěří Bohu, dělá z něho lháře, protože nevěří svědectví, které Bůh vydal o svém Synu. A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život.“

1. Janův dopis 5:1-12

(Markovo evangelium 12:29-31)

Začátkem týdne jsem si zaskočil k holiči. Jdu vždy, když se mi kroutí vlasy kolem brýlí a přerůstá mi obočí. Chodím poslední dobou do ofícirny, kam je možno přijít bez objednání a protože jsou tam čtyři ženy u křesel, jde to rychle. A tu najednou - byla tam jen jedna. Chvilku jsem obdivoval malého kluka na křesle, kterému k jeho krásném profilu přistříhla paní holička skvělý účes. A pak jsem pozoroval dva muže přede mnou. Odhad, který z těch mužů je jeho tatínek, mi nevyšel. Ten kluk, možná prvňáček a nebo druhák si k paní holičičce opravdu zaskočil sám. Když jsem se nabažil pozorování, začal jsem počítat čas. A zvedal jsem se, že přijdu jindy, protože to vypadalo na dlouho. A paní holička mne usadila s tím, že hned přijde její kolegyně a vezme dalšího. Tak jsem se do dvaceti minut dostal na řadu. A paní s nůžkami kolem mne tančila a ptala se. Vedla takové ty malé řeči. Zjevně byla zvědavá, protože mne nějak nemohla zařadit mezi známé místní lidi. Kolegyně jí přes jedno křeslo poradila, že mne zná ze sociálních médií a poslouchá moje vzkazy. V tu chvíli jsem se zastyděl za svoje církevní řeči a uvědomil jsem si, že pro ni něco musím udělat. Tak tady to je. Kázání pro holičku:

1.

Jestli něco můžeme jako křesťané přinést světu, tak podle našeho textu apoštolského dopisu dvě věci. Předně, že Ježíš měl a má rád lidi. V tom je to všechno obsaženo. To je celé náboženství. Pokud budeš milovat člověka, pokud uneseš člověka s jeho lidstvím, ještě přesněji pro nás: Pokud sneseš svého bratra a svou sestru, která s tebou společně vyznává Krista konzervativněji, než ty a nebo liberálněji, než ty, pak jsi udělal to nejvíc, co jsi mohl. Nechodte za těmi, kteří pro šíření svého názoru potřebují nenávidět a odmítat druhé.

Abych byl přesný, Ježíše se kdysi ptali: Které přikázání, pravidlo, který zákon je ten první, ten nejpodstatnější? a „Ježíš odpověděl: „První je toto: ‚Slyš, Izraeli, Hospodin, Bůh náš, jest jediný pán; miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly!‘ Druhé je toto: ‚Miluj svého bližního jako sám sebe!‘ Většího přikázání nad tato dvě není.“ (Markovo evangelium 12:29-31) Nenechte se zvábit nějakým soupisem Desatera a nebo dalších pokynů zákona. Ježíš víru zjednodušil, udělal tu víru prostou. A tady v tom dopisu opravdu nešlo ještě o jiné přikázání. Žádné praskání prutem do katedry na stupínku. Ne: prosté - mít rád lidi!

V tom je přikázání, které není složité a není těžké. A k tomu se ještě vrátím v závěru.

2.

A ta druhá věc, kterou můžeme přinést světu: Ježíš přišel v lidském těle. Jeho člověčí, fyzické svědectví je trojí: Duch, voda a krev. **Duch** biblických textů,¹ které v v souvislosti s Ježíšovým ži-

¹ „Z nebe zazněl hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, kterého jsem si oblíbil.“ (Markovo evangelium 1:11, Žalm 2:7, Izajáš 42:1)

votem dostaly smysl a nebo přímo Ježíšových ústech ožily, zrály a naplnily se. **Voda** křtu, ve které se Ježíš přihlásil k lidství ² a Ježíšova **krev** z kříže.

Ano, z kříže. Ježíš nebyl zbožštěn, neměl paranormální schopnosti. Byl skutečným člověkem, který skončil na popravišti. Skutečně umřel! A to nás vyvádí trochu z míry. Ta naše představa o Spasiteli je jiná. Chceme vlastně všechno, co přemáhá svět. Nechceme, aby Ježíš byl až tak moc člověkem, ale naopak by mohl být alespoň o kousek, o trochu silnější, mocnější. Potřebujeme přece silnou osobnost! Už by se to mělo povést, konečně by to mělo klapnout!

Upravme si sloku písničky Jarka Nohavici, která je tak pravdivá:

Pane Ježíši, (Pane prezidente...)
vy totiž všechno víte
vy se poradíte vy to vyřešíte
vy mě zachráníte
pane Ježíši (prezidente)
já žádám jen kousek štěstí
pro co jiného jsme přeci zvonili
klíčkema na náměstí

Doba sepsání textu Janova dopisu, ze kterého dnes čerpáme, měla dojem, že není důležité Ježíšovo tělo, protože sejde na té myšlence, kterou Ježíš přinesl. Vlastně to ti Janovi současníci mysleli moc dobře, ta lidská stránka křesťanství stačila za pár desetiletí napáchat věci, které je těžko omlouvat. A přátelé, tím spíše dnes. Jen zkuste promyslet, co všechno jsme napáchali. Jak těžko je pochopit brazilské evangelikály (v rádiu jim říkají evangelíci) a jak je nám úzko z ruského pravoslaví. A nemusíme chodit daleko, stačí oficiální postoje vlastních českých církví, za něž se důvodně stydíme... Za člověčinu, partykaření, stranickost protestantů a katolíků a třeba ještě jinak... Jako bychom nebyli jedna rodina.

To pak člověku přijde, jestli se fakt nepokusit zachránit alespoň tu myšlenku, když nemůžeme obhájit Krista v těle. A to toho historického Krista i toho dnešního v těle bratří a sester. Když nemůžeme obhájit křesťany, naše církevní společenství, tak alespoň tu nesmrtelnou ideu. Apoštol Jan říká, že ne. Bez těla Kristova, bez jeho lidství a bez lidství církve to nejde.

A víte, jak se to říkalo za komunistů. Víte ta myšlenka komunismu je dobrá (je snad z Bible, říkali) a jen ti lidé jsou prostě chybní a špatní... Ale tu myšlenku nezařazujte! A já říkám, že je to krutý omyl! A dodávám, že žádná myšlenka bez skutečného lidství, bez toho člověka, který ji nese a bez těch lidí, kteří ji přijímají a žijí, neexistuje. Na nich musí být vidět její použitelnost a pravdivost. A nebo existuje, ale je nebezpečná. Může být základem jakéhokoliv sektářství a nebo extrémismu. Jen se podívejte, jak dnes vypadá Rusko, naše politika - pravicová či levicová. Naše křesťanství... Můžete mít skvělé myšlenky, ale někdo je musí - do důsledku - žít.

3.

A jak jsem slíbil: Vracím se k tomu, že tato podmínka je prostá a ve světě kolem, pro přežití lidstva, tak důležitá! Mít rád Boha v lidském těle a s tím i všechny jeho děti? I tu křesťanskou civilizaci, která už vlastně nevěří? Naplnit to přikázání lásky?! Mám mnoho přátel, kteří se mnou nesouhlasí a právě v tomto vidí největší obtíž evangelia, možná i slabost. Ale já to vidím jako Jan a vlastně jako Pán Ježíš, který říká: „Mé jho netlačí, je příjemné a břemeno netíží.“ (Matoušovo evangelium 11:30)

Jan ve svém dopise opravdu tvrdí: „Jeho přikázání nejsou těžká, neboť kdo se narodil z Boha, přemáhá svět.“ To přikázání lásky, to první v němž se všechna ostatní uzavírají, není těžké proto, že jej **máme geneticky**. Vyjádření: „Kdo se narodil z Boha, ten přemáhá svět“ je jasný odkaz k něčemu, co dnes zkoušíme v genetickém inženýrství. Vystříhnout nějakou řadu v naší genetické

² Jan Křtitel se bránil, že on má být křtěn od Ježíše: „Nebráň tomu,“ odpověděl mu Ježíš. „Takto máme naplnit veškerou spravedlnost.“ A tak mu nebránil. (Matoušovo evangelium 3:15)

informaci a nahradit jinou.³ Pán Bůh to svým Duchem dělá a bude dělat sám. To, co mají lidé zatím zakázáno, rovnalo by se to totiž novému stvoření - zásahu do Božích práv, protože se pak říká B.C. - nikoli „before Christ“, ale „before Crispr,“ to dělá Stvořitel Bůh a dělá to moc rád. Vlastně nás pro lásku už stvořil. Všechny!

Ano, máme nové geny, geny lásky. Ale jen někteří o nich vědí, jen někteří s nimi počítají a jen někteří jejich bohatství rozvíjejí. Lidé je mohou nechat zakrhnout a vymlouvat se. Jiní mohou prosit: „Mně to není blízko milovat druhého, nejde mi to, ale chci počítat s Tvou možností nového poskládání všeho důležitého. S novým narozením, s novým stvořením. A já to fakt myslím vážně! Bože - je to fakt možné?! Tak o to stojím a na tom budu pracovat, protože, když to slibuješ a děláš, tak to musí být pravda.“

Já dnes - když tu máme narozené dítě - zvu k tomu, abyste začali počítat s novým narozením. Narození je to Boží dílo, tak nebudu dávat nějaké laboratorní parametry, co musíte říct a jak se po té operaci budete cítit. Však i to lidské početí - kdo máte děti - je tak trochu nevysvětlitelné. I s tím novým lidstvím to bývá různé. Jinak to vypadá. Není jedna stejná řada pocitů pro všechny. Ale jedno je jasné - Boží dítě přemáhá svět a jeho síly a dovede milovat, milovat i nepřítelé.

Ještě si řekněme, co znamená milovat a co máme cílevědomě rozvíjet, protože to geneticky vlastníme!

- a) Naslouchat a neměnit svůj postoj čelem k nepochopitelné nenávisti, nezájmu, podezírání, které jsou nepochopitelným projevem mých spolupracovníků, sousedů, dokonce jsou projevem křesťanství mého bratra. On se mnou nemluví, ale já jej miluji, proto s ním mluvit budu. Nebudu mu odplácet nezájem a nadávky. Protože by to nedělal ani Kristus, jehož přirozenost nesu.
- b) Samozřejmě nepřestanu říkat, co si myslím. Ale budu při tom pečlivě naslouchat. Víte, jak přitvrzujeme zvláště nad tímto textem Janova dopisu. Z přikázání uděláme svodku Desatera tak, že je posluchačům zle už jen při naslouchání. Mají se poznat v tom, jak porušují jedno přikázání za druhým... Ale to není Janovým úmyslem!
- c) Budu dělat lásku. Láska je čin! Nebudu vykřikovat skutečnosti jako na demonstraci, ale provedu nový a nový pokus o vzájemné pochopení. To neznamená stále mluvit. Je třeba i pomlčet, protože naše postoje mluví. Vyjít vstříc potřebám, přiložit ruku k dílu. Nekritizovat nakysle, že jsou ty lidi nemožný... Ale jít a dělat. Za to se Bůh postaví, táhne stejnou káru, je to jeho věc. Však Ježíš říká: „Mé jho netlačí, je příjemné a břemeno netíží.“ (Matoušovo evangelium 11:30)

„V ten čas řekl Ježíš: „Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je maličkým. Ano, Otče: tak se ti zalíbilo...“ (Matoušovo evangelium 11:25n)

³ Říká se tomu: CRISPR-Cas9 Tahle metoda **umí v genetické informaci organismů vyhledat konkrétní místo a v tomto místě DNA přerušit**. Proto se někdy princip této metody označuje jako molekulární nůžky. V buňce se spustí opravné mechanismy, které DNA opět spojí, ale nedokonale. Tak vznikne mutace, která například vyřadí z činnosti zasažený gen.